

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

LA PELEGRINADA.

UN goig! Quina alegria! Quina fevo. ió! Quin entusiasme! Y so. re tot Quina collecció de motils de fer caretas!

Una manada de pelegrins a punt de pujar al tren, es un espectacle deliciós!..

Una dona crida:—Tú, mira Mossen Joseph! Varias:—Mossen Joseph!.. Mossen Joseph!.. Vingui ab nosaltres!.. Vingui Mossen Joseph!.. Cuiti que l' hi guardem puesto. .

Tot de un plegat arriba una comitiva. Tenen tres wagons reservats, y s' hi tiran al assalt com si 's tractés de pendre un reducio.

Que 's figuren qu' entran per las portellas?... ¡Cal! Que saben ells infelissos! Los wagons son caixas, no tenen mes oberturas que las finestras, y au, finestras endintre faltan pelegrins. ¡Qué componen los brincos del Antonet del Circo equestre!

Arriba l' hora de marxar. Uns se senyan; los altres miran al cel alsant la botija: los capellans se treuhen lo mantén y 's posan lo casquet: ressona l' himne de 'n Candi, y la locomotora protesta.

Protestallansant un xiulet estrident, entusiasta. Es la civilisació que xiula á l' hipocresía, á l' esplotació, á l' imbecilitat!..

Lo tren marxa, y 'ls pelegrins ficats dintre 'ls wagons com aiengadas al barril, barrejats los sexes, son arrastrats cap á Lourdes.

Pel camí 's crusan ab varios trens ordinariis.

Crits, escándol é insults al pasatjers que 'ls contemplan.

Ahocats á una finestra cridan alguns:—¡Viva la llana!..

Entre 'ls que cridan hi ha varios sacerdots. Ningú millor qu' ells pot llensar un crit semblant. Si, ells al sentir que las resignadas ovelles cridan:—Viva la llana!.. han de dir: ¡Viva, viva!.. desde lo més profundo de las sévas butxacas.

Pel camí un ex-cabecilla passa 'l rosari, y 'l passa de la següent manera:

—Gloria patri...

—Granollers, cinco minutos!.. crida l' empleat de l' estació y 'l cabecilla exclama:

—¡Granollers!.. Aquí varem entrarhi á sanch y á foch... Tres horas de matrimoni civil... Saqueig general... Sicut erat in principio...

—¡Carde iéu!.. ¡Oh! Dalt de aquell campanarse defensavan com uns brètuls: vam prometre qu' 'ls respectariam la vida, y 'ls varem fusellar sense misericordia al cementiri de Vilamajor. .. Et in secula seculorum amen.

¡Llinás!... Una estació cremada. Primera estació. ¡Palautorderal!... Un' altre estació cremada. Segona estació.

¡Gualba y la Batlloria!.. Estació cremada. Tercera estació.

¡San Celoni!.. Passém de llarch, que aquí van escaldarnos. Quarta estació.

¡Breda!... ¡Quinta estació!

¡Hostalrich!... Lo castell era massa aprop, y 'ls ariillers tenen malas bromas.

¡Empalme!.. ¡Sís!... y amunt sempre!.. Per tot arreu guardan recort de nosaltres: estacions rostidas, locomotoras destrossadas, ponts per terra, telégrafos esmicolats... Lo nostre pu de cada dia donamusto Senyor en lo dia de avuy...

Tal es lo rosari que passava 'l pelgrí cabecilla durant lo viatge. La devoció als llabis y aquells recorts en lo fondo de l' ánima...

Y 'l tren seguia!.. y xiulava la locomotora en só de protesta!..

Per últim respiran los pelegrins los ayres purs de la República francesa.

Aquí no hi han arribat las hassanyas dels vostres cabecillas, que aquí la terra s' obriria davant de tantas iniquitats, de tantos crims, de tantas maldats, de tantas infamias.

¡Ah! Avants de agenollarvos davant de la Verge de Lourdes, postréuvs a pesar vostre davant de aquest país bressol de la libertat, campeó de la democracia, enemich constant del ultramontanisme.

Aquí governan los vostres adversaris, y aneu y veniu, passéu y repasséu, féu pelegrinacions, y ningú 'us ataca, ningú 'us molesta, ningú 'us interromp...

¿Qué fariáu si gobernant vosaltres, se 'us ficués á casa una peleginació de franc-masons, de liberals, de protestants, de materialistas, d' enemichs de las vostras ideas?..

¡Ah! imbecils!.. Si no admiréu lo progrés, la civilisació, la cultura, la tolerancia, será porque no sou capassos de comprendre lo que té l' home de més dígue; será porque teniu ulls de poll al cervell.

A Lourdes, si es cert que s' hi fan miracles, no hi fá res que las devotas lletjas y mal caradas busquin la bellesa rentantse la cara ab l' aygua de la gruta.

No hi fá res que 'l jove ambiciós demani la mort inmediata del oncle rich que té l' intent de heretarlo.

No hi fá res que 'l xitxarello de la juventut católica alcansi la ditxa d' enternir á una minyona devota y endúrselhi un dot de un quants mil duros.

No hi fá res que l' esguerrat de camama assombri als curts de vista recobrant lo membre lissiat.

No hi fá res que la llana creixi sobre 'l clatell dels feligresos.

Res hi fá res, si tots p'egats demanéu y logréu alcansar una mica de llum divina que desvaneixi aquestas negras preocupacions que 'us esclavisan

y 'ns avergonyeixen, y podéu dur á Espanya unas quantas botas d' aquesta aygua miraculosa que tot ho renta.

Aygua miraculosa 's necessita per rentar todas las tacas de llot y de sanch que héu causat en aquesta lútxa tenas y empenyada contra la libertat; contra 'l progrés y contra la civilisació.

P. K.

ha inaugurat la Fonda del Falcó completament restaurada.

Aquí tenen una fonda que vá ser la primera de Barcelona: data del any 1778, es més antiga que 'l Brusi y vá ser fundada pels besavis dels actuals duenyos: y no obstant accepta tots los adelantos moderns, transformantse en un dels primers establiments de Barcelona.

No 'ls descriuré las milloras, porque tinch poch puesto y m' estimo més que vagin á véurelas. Lo que si 'ls diré que a li hi trobaran tots los requisits de la cuyna moderna: á més de un allotjament cómodo y elegant, y que al seu degut temps, per xó no hi farán falta, aquellas tradicionals y celebres monjetas ab llomillo, que son lo plat de la casa.

Segons nos escriuhen de Balsareny, lo rector fá uns sermons qu' escriuixen.

Un dia s' ocupa del assassinat, y seguint la teoria dels Jesuitas, diu que segons com, es lícit, y un altre dia s' ocupa del aborto, y á pesar de que 'l condemna tracta la materia ab tant poca discreció, que molts pares de familia han resolt no permetre que las sévas fillas vegin á l' iglesia á sentir una cosa semblant.

Resultat, que un rector aixis, per Balsareny sab massa.

¿Qué vá passar á l' iglesia de Sans lo dia 23 del últim mes de Agost?

¿Perqué vá desmayarse una novia en l' acte de confessarse?

¿Tant calurosas eran las preguntas del capellá ficat dintre del confessorari?

Nosaltres podriam dir molta cosa; pero la decencia no consent certas claretats.

Deu hauria de permetre que certs pensaments, quan los concebeix algun del seus ministres, se l' hi estampessin al front per eterna vergonya seva.

Los dias 14 y 21 de Setembre tindrem grans corridas de toros.

Lo Sr. Barnés ja es á Andalusia á triar los toros

de més rumbo, gracia y salero que trobi per aquella terra.

Ja 'u saben, en lloch del criminal Joseph Llobet y Roig, l'autoritat va agafar a un honorat pagès de Balaguer anomenat Joseph Llobet y Pons

Va ser traslladat a Barcelona; pel camí va corre mil perills: en a gunas estacions cridavan «¡matéulo!» y per últim, demostrada la seva innocència, van posarlo en llibertat.

Nosaltres iniciarem una subscripció a favor d'ell, la *Crónica* n'ha obert un altre, y ja que l'autoritat va treure'l de casa y va de xarlo sense recursos per tornarhi, a lo ménos la generositat de alguns va donar aquest consol a un infelís, víctima de una fatal equivocació.

Y are diguin: si a l'estació de Sant Andreu l'haguessin triturat, com volien ferho ¿no hauria sigut aixó un crim abominable?

¡Ah! No hi ha res més cego, que la justicia popular, ó millor dit que la venjança de alguns esperits sanguinaris qu'entre 'l poble 's barrejan.

Deixeu a la justicia, que pesi y falli. Recordéu lo fi desgraciat d'aquell ignoscent mistaire.

Y no olvidéu que certas horrorosas equivocacions no tenen remey.

Una frase de 'n Cánovas:

«Aquí no hi ha més sortida que la mèva. Soch com lo carrer Real de Bejar: qui no passa pel carrer Real, no passa per Bejar.»

Consti que nosaltres no hém anat a Bejar, ni ganas.

Lo príncip Geroni Napoleón va dir dias endarrera, lo següent:

«No hi ha res més movedís, més movable que l'opinió de las masses.»

Y un periódich l'hi respon:

«Mestre, t'equivocas: a tú fa 30 anys que t' desprecian. Ab 30 anys no han cambiat ni una sola vegada.»

Durant la distribució dels premis, un xicot a Fransa, va lliensar lo crit de «Viva 'l rey!»

Y 'l conde de Chambord l'hi ha enviat un regalo de 1000 franchs.

Francaent, es un viva una mica caret, a més de que si hi ha una cosa ridícula per un pretendent al trono, es qu'ell mateix compri 'ls vivas que l'hi donan.

Festas majors:

Lo dia 6, 7 y 8 de Setembre la celebra l' Arbòs ab grans festeigs.

Olot la celebra 'ls dias 7, 8, 9, 10 y 11 de una manera verdaderament notable ab grans balls, corridas de toros, y una exposició artística.

Guissona 'ls dias 7, 8 y 9 fa la seva ab concert, balls al embalat, funcions dramáticas, etc., etc.

Desitjem que s'hi diverteixin y sentim no poderlos acompanyar.

Com es natural la *Campana de Gracia*, tractant-se de honrar la memoria de un insigne poeta catalá, ha enviat representant a las festas de Vallfogona.

En lo próxim número ja veurán lo que fém en obsequi al immortal rector.

Y després que vingán a dir que som enemichs del clero.

Prénch de un periódich local lo següent; y ho prénch de un periódich local, perque tractant-se de certas cosas no vull anar sense caminadors:

«Alguns periódichs han dit que S. M. D' Alfonso XII no podia sortir d'Espanya sense permís de las Corts.

S. M. ha visitat la República francesa, proba que podia ferho sense aquell permís.

Per lo expressat, lo Rey d'Espanya pot sortir del país sense que las Corts pugan impedirho.»

Creiem lo mateix: lo Rey pot sortir d'Espanya sempre que vulga.

Encare discuteixen los conservadors sobre qui es lo seu *Quefa*.

Al últim, després de barrinar molta estona han arreglat lo següent:

Cánovas sera gefe del partit.

Martinez Campos gefe de la majoria.

Un periódich exclama: «No hem guanyat res; sempre quedarà per omplir la principal generadora dels conservadors: lo gefe dels empleats. Qui paga, mana.»

Quins grupos lo dijous de la senmana passada devant de la casa núm. 17 del carrer Nou de Sant Francisco!

Municipals per un costat, curiosos per un altre, y a l'escala una senyora acurrucada y plorant, una monja tractant de consolarla y dos individus ab cara de ratas de sagristia fent los possibles per despejar a la gent y sobre tot d'algun periodista qu'entre la gent hi havia.

¿Quí era aquella senyora?

Los municipals y 'ls senyors de la cara de rata se la disputavan.

¿Quí era aquella monja?

Escoltin.

En lo poble de la Garriga hi ha un convent de Teresas, y en aquest convent, ab verdader entusiasme va entrarhi una nena.

Per motius que serán molt poderosos la monja va adquirir tal aversió al convent, que no va parar fins que la mare superiora va dirli que la tornaria a casa seva.

Y en lloch de acompanyarla a sa familia ¿ahont la duya? A un altre convent de 'l ordre, al carrer Nou de Sant Francisco, núm. 17, a la casa en la qual hi havia 'ls grupos, los municipals y aquells senyors de la cara de rata de sagristia.

Avuy la monja está a casa de un seu cunyat malalta, a conseqüència de la escena.

¿No sería convenient que l'autoritat de tant en tant entrés als convents a descubrir misteris?

De una conversa que va tenir lo Terso ab un redactor del *Pigaro*, y que han publicat casi tots los periódichs, ne trayém los dos següents parrafos:

«Dé la manera més formal afirmo que no he renunciat ni renunciaré jamay a mos drets al trono d'Espanya. Hi protestat en los camps de batalla per la boca de mos canons; si avuy no puch fer lo mateix, no per aixó deixo de protestar desde 'l fondo de ma conciencia. En aquest terrenno m'es impossible fer la més petita concessió.»

«Es per mí evident que mon cusi Alfonso no pot reinar molt temps; los masses populars son a Espanya carlistas ó republicanas. Alfonso, venedor en un pronunciament, ha arribat al trono sostingut per un estat major ab lo qual ha de desapareixe més tart ó més d'hora. Suponeus que jo caigués en la flaqueza ó en la cobardia de fer lo que se m'atribueix ¿quin auxili podria donarli al meu cusi? ¿Me seguirí n per ventura los qu' están disposats a donar la seva sang per ma causa, com ho han probat tantas vegadas? No certament. En tal cas jo no faria més que sucumbir ab D. Alfonso y veure proclamada la República, perque ma bandera, que hauria pogut reunir a's partidaris del sist. monárquic en general, cauria sepultada ab la seva.»

Sense comentaris.

CARTA DE LOURDES.

(DE UNA PELEGRINA A SA MARE.)

Mareta mèva: Ja 'l Toni, jo, 'l Sergentana y 'l Pep som aquí ab mossen Geroni per xafar 'l cap d'l dimoni.

(—¡Jesús, Maria, Joseph!)

H m'hi gut molt bon c mí:

ni un xiulet, ni cna corrida,

ni renyá a cap pelegri,

ni discutir, ni grunyl.

(—Aixó 'm sembla qu' es mentida.)

Contá y resar tot lo dia,

dormí ab prou difen tat,

menjar junts ab armonia,

y tot anar y alegria.

(—Aixó ja d'u ser vritat.)

Lo recio h'e al aol atent;

m'ha encanvat lo seu esmero,

tant finet, tant complascent,

sens deivar-me ni un moment.

(—¿V' un moment? ¡Alsa, salero!)

Lo bon home 'us va donar

tot quan duya de repustu.

¡Ay! Janay podré pagar

lo molt que 's va desvetllar...

(—¡Ay ay, ay... como me has puestot!)

No 'us van faliá en tot lo vialje

bona gasca y bons vins.

Quan me mancava 'l coratje

m'rajava un trosde formatje.

(—¿D' aixó 'n diuhen pelegrins?)

Jo tot ja m'hi exalssava

mirant la terra francesa

quan sento dir: «¡Ja s'acaba!

¡Tant de r'le que hi anava...!

(—M'agrada per la franquesa.)

Y vam baixá alegrement

empapats de llum cristiana:

als llavis, del cor l' acc nt;

al cor fe y sagrat aient...

(—Y al clatell ja se sab, l'ana.)

Pe 'l carre los bons franceses,

ab aque las caras barbas,

nos miravan mi j sorpresos,

tots amorosos y ence os

(—¡Alsa, noyas... cap á Lourdes!)

A mi 'm seguí n aixam.

Jo 'ls hi deya:— Que 'ls agrado?

y ells obrint l' bo a un pam

respo i:— Oui, madam

(—¡Que fresca; ni un mantecadol!)

Subr- tot un me mirava

d' una manera divina

¡Ay! Casi b'e 'm marejava.

Si lo d' i poble... 'l pescaval

(—¡Pelegrina... pelegrina!)

¡Quin gen! ¡Si ns han mimat!

Sa d' licadesa encanva:

tot lo 'u hem necessitat

ells no ho han prorroconat.

(—Si, pagant San Pere canta.)

Vaja, 'ns ha anat felisment,

aquí no 'ns ha faltat res.

¡Aque'l fresch al oljament!

Aque'l tracte tan atent!

(—¡Ya quells ulls d' aquell francés!)

Hem visitat lo sant lloch

del aygua que 'l cel envia.

La font es sola de un roch;

pero ara raja molt poch.

(—Es que al cel hi haurá sequia.)

Tot aixó estava voltat

de gent que ab gan sacrifici

fins a Lourdes ha arribat,

qui coix, qui mut, qui baldat.

(—Devia semblar l' Hospici.)

Y vejen si 'e virtut

l' aygua que allí está rajant,

que un gepich que n' ha begut

no sembla tan geperot.

(—¿Con? ¿Mirantlo pe 'l davant?)

Un home a n' a l' m va dir

si volia comprar res

Per vos us vaig esullir

un anell d' Souvenir

(—¡Mira ja parla en francés!)

Y a teu sian. Dema es lo dia

que dinben qu' hem de marxá

Rehèn l' abás que 's envia

vostra sumissa—Maria—

—Per las notas,

C. GUMÁ.

N Romero Robledo ha anat a Lourdes. Un periódich espica la següent conversa entre un periodista y 'l gefe dels húsars.

Lo periodista:—Naturalment, vosté 's proposa demanar alguns miracles a la Verge.

Romero: Sí.

—Y entrarà a la piscina?

—No, a gobernació.

—No hi sentit a parlar may d'aquest bany. ¿Fá curacions?

—Admirables.

—Cada pelegri porta algun pendó y 'l deixa al Santuari. ¿Qué dú vosté?

—La bandera dels húsars.

—Y 's diu que vosté tracta de fer l' oposició al ministeri.

—No; a Espanya no 's donan los ministeris per oposició. ¡Figuris que fins l' Orovio es ministre!

—Vull dir que vosté pensa fer la guerra a n' en Martinez Campos.

—Tampoch: ab en Martinez Campos no s'hi fá la guerra, sino la pau: jo ignoro quan me proposará un conveni...

Sembla que 'ls americans promouhen tots los obstacles que poden contra la grandiosa idea de Fernando Lesseps, de foradar l' istme de Panamá.

Aquella gent son aixis: lo que no poden ferse ells mateixos, més val que 's quedi per fer. Es un amor bestial a la seva terra, y una repulsió bestial també contra 'ls europeos.

De segur que si Colón hagués encare de descubrir l' América y ells ho sabian, dirian:

No 'u volém!

Un refranch que en los dias que corrém está
moit de moda.
«Una noya es per un rey»
La mèva minyona qu' es molt guapa 'l tè sem-
pre á la punta dels llabis.
¿Perqué sera?

Al mateix tren en que D. Alfonso anava á Ara-
chon, hi anava una embaixada xina, y al veure en
los audens de totas las estacions tant personaljes,
creyent que tots aque ls honors anavan per eils,
no cabian dintre del cuiro.
Després de Arachon tot vá ser soletat y silenci.
Res: van trobarse enganyats com uns xinos.

En un restaurant:
—¡Mossol! Vaya un peix més passat que m' has
servit
—¡Ay, senyoret! Ab una calor com aquesta 'l
peix sent, fins avants de pescarlo.

En lo mateix restaurant un senyor demana un
tall de llengua estufada, y n' hi serveixen un tall
petit, petit.
—¡Aixó no es llengua! diu lo consumidor.
—¿Donchs qu' es? pregunta 'l mossol tot admi-
rat.
—Aixó es *dialecte* y encare!

A París han cambiat lo nom á varios carrers que
recordavan personaljes ó glorias del absolutisme y
de la reacció.
Un dels carrers sacrificats es lo carrer de María
Antonieta, en lo qual han suprimit la María, y s'
ha quedat carrer d' Antonieta, pelat.
Un reaccionari exclamava:
—No es la primera vegada que 'ls descamisats
parteixen en dos á María Antonieta.

Hi ha càlculs estranys, verdaderament singu-
lars, que si no diuhen res, al menos aturdeixen.
Un periódich francés publica 'l següent:
«Disset cops d' azagaya tenia 'l cadáver del
príncep Napoleon. Aném á veure quantas vegadas
la xifra 17 ha sigut fatal á aquella família.
17 lletres componen lo nom Napoleon Bonaparte.
En 1808 vá neixe Napoleon III: suméu las cifras
y la suma us donará 17.
L' ex-emperatris Eugenia vá neixe en 1826: su-
méu las xifras y trobaréu 17.
En 1853 varen casarse: suméu y trobaréu 17 en-
care.
De 1853, fetxa del seu matrimoni, á 1870 época
de la seva caiguda van 17 anys.
Le lieutenant Carey, 17 lletres.
Finalment en 1862 va neixe 'l príncep Víctor,
suméu las xifras y trobaréu sempre 'l mateix nú-
mero; sempre 17.»

¿En que dirian que s' entretè un dels arcaldes
de Esploga de Francolí?
Pu s'es molt senzill, se 'n vá á la iglesia y vigi-
la que ningú s' agenolli á mitjas: nó hi ha remey,
vol tots dos genolls á terra: as que no volen creu-
re 'ls amenassa ab treure 'ls de l' iglesia.
¡Vaya! Aixó 's fa aixís. Un genoll per Déu y un
altre per l' autoritat del arcaldel

Lo Papa vá autorisar als pelegrins per menjar
carn los divendres.
Un andaiús exclamava:
—¡O!è! Si entrarà tambien er tuétano en esta
autorisasion!

Ni ha que diuhen que 'l Sr. Conde de Toreno es-
tá disposat á abandonar la cartera.
No, es equivocat: precisament es tot lo contrari.
Segons sembla, la cartera está disposada á aban-
donar al Sr. Conde de Toreno.

¡Quíns ministres, los nostres ministres!
Figúrinse:
Lo Sr. Orovio resolt un espedient disposant que
'ls militars de reempla es están obligats á satisfacer l'
impost de consums
Vè en Martínez Campos y en una real ordre dis-
posa que 'ls militars de reempla es están exents de
satisfere l' expressat impost.
L' Orovio diu que sí; á l' Orovio l' hi diuhen que
no, y l' Orovio respon que *amen*.
¡Ah! Afartam y dígam moro.
Aquesta es la máxima de govern que avuy está
més en boga.

Si en Toreno surt del ministeri, com qu' es tant
gros, lo ministeri tindrà un vuit molt difícil d'
omplir.

—Poseum: un porró de vi
en un porronet, va dir
un sauter que 's diu Quico
á la taberna del Mico;
mes veyent que 'l mossol Ambrós
l' hi posa en un porró gros,
cremat l' hi vá dir: —Ximplet!
¿No t' dich en un porró... et?
y 'l mossol ta 'bé alterat
digue: —Hi fet lo qu' h n manat
puig lo vi que vos voleu,
dins d' un porró net veyen.

Que tè la vida arrastrada
din eridat donya Manela
y á se, tè rahó sobrada;
puig se ven la desditada....
arrastrada ab carreteal

E. Ll. y B.

L' ofici de polisson
despres de ser desairat,
es un ofici n vrlat
dels més dolents que te 'l mon.
Avants de dia y de nit
perdrer g: nt á totas horas,
y ara 'ls portan las senyoras
á desola del vestit.

R ARUS ARDERIU.

Una senyora renyava á un seu criat perque la
major part del dia estava borratxo.
—Ja veurá senyora, responia 'l criat, mentres
estiga segura de que no m' emborratxo ab lo ví d'
aquí á casa ¿qué l' hi fa?

En una boliga: un senyor fá una compra y tira
una pesseta al taulell.
—Es falsa, diu lo botiguer al véurela caure.
—¿Com s' entén f lsa? pregunta 'l senyor mirant-
sela atentament ¿qué no veu que está acunyada á
l' any 12 y que si tós falsa després de tant temps ja
se 'n hauria adonat algú ó altre?

Al portal de Sant Antoni, una dona del poble
descubreix al seu marit que camina lent esses.
—¡Borratxo! Ja hi torném á ser?... Sembla im-
possible que tingas tant poca vergonya.
Y 'l marit respon:
—¡Qu' ets bestia!... ¿Que no véus que aquesta es
la única manera de passar ayguardent sense pagar
drets?...

Un solteron se n' ha anat á pendre las ayguas
deixant lo pis confiat á la seva criada. Al tornar
l' hi demana comptes del més qu' ell ha estat fora.
La criada respon:—Prou prou. Miri tant de aixó
tant de alló, tant de alló altre: resultat, que 'l ma-
teix ha quedat durant lo mes que ha estat á fora,
que si no s' hagués mogut de casa.
—¡Aixó sembla impossible!... exclama.
Y la criada respon ab molta flemma:—Ja veurá don
Paco, un de més, un de menos, no s' hi coneix en
una casa.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—Bacallá.
 - ID. 2.ª—Pesseta.
 - SINONIMIA.—Rosa.
 - ANÁGRAMA.—Catre, carte, recta, caret.
 - ROMBO.
R
S o n
E o s a s
N a s
S
 - TORTURA CEREBRAL.—Una lletra la L.
 - CONVERSA.—Matoró.
 - GEROGLIFICH.—Poco dinero poco sermon.
- Han endavinat t. t. s 8 solucions los ciut. dans N. Nyer-
ro y E. Freixa; n' ha endavinadas 7 un Mollanés 6 J.

Noguera y Pau de las Timbalas; 5 quatre amichs vendre-
llenchs á N. Miarons y Fardassa; 2 Julio Agoste; y 1 no
més Gent d' Arbucias.

XARADAS.

I
Qui tè giradas dos tres
ó al revés la tres soleta
pot gosar una estoneta
prenent un d's; mo't cert es.
Qui compendre l' hu no pot,
haurá de pendre paciència,
puig es gran la diferencia,
qu' en bèn dir vá de mí 'l tot.

DESANEGAT.

II.

Va dirme la tot ahir:
—Hu alcansi la mèva dos,
pot tenirse per ditxos.
Au lector, no cal dormir.

RALIF.

ENDEVINALLA.

De críms só molt carregada,
tinch punyo sens tenir mans,
me portan sempre penjada
perque 'ls fassa sè elegants.

UN QUE NO LÚ CAMISA.

CONVERSA.

—Sats Pepito que la Rosa se ha casat?
—De debó?
—Vaya! Y ab lo jermá de 'n Quim.
—Quí vols dir? En Juliá?
—No, home, no... Ab en... Pero ja ho hém dit entre
tots dos.

AIXORAMSUT.

ANAGRAMA.

La primera n' es moneda;
segona al revés de fort;
las vrlats m' agradan tersas,
y las quartas diatre 'l port.
Tè solzament quatre lletras;
ves si endavinarías pots

FRARE LLECH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9—Un poble de Catalunya.
1 9 3 4 5 6 2—Un animal.
3 4 6 7 8 2 5—Lo que tenan las casas.
9 8 6 7 5 2—Un poble.
9 3 4 5 6—Un mes.
8 2 6 9—Un animal.
6 7 8—Un riu.
8 7—Una nota.

TIJA XICH DE M. R.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Omplir aquests pichs ab números que sumats horizon-
tal, vertical y diagonalment dorquin per resultat 17.
NOY DE SUCRE.

GEROGLIFICH.

Cuartera

Poch

P I
Sa

Massa

B. ROMO Y M.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls
ciudadans Morolobccongof, Tres aprenents de burro, Un frare,
J. Noguera y N. P. y R.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y
tamoch lo qu' envian los ciudadans E. Guilemany, Almira, E.
Calaf, Joan R. Trillas, Escorregut d' butxacas, Mam, T. Freixa,
Lirba Emuaj Sucre Candi, Anu n Saluveri, Pepet Lano, Mianis,
Tieno del Bogat-ll, J. Garcia y Anipse y Ergela.
Ciudad E. Freixa. Publicarém lo que 'ns envia.—Tres apre-
nents de burro. Idem un geroqlifich. Ganxonet: Idem un tren-
ca-closcas.—Pau Coronadó Idem dos trianguls y alguna altra
cosa.—J. B. Trillas Y un trenca-closcas de vosté.—Garrell y
Garrofa. Y dos deséus y dos logogrifos.—B. Malasort: Insertarém
un trenca-closcas y una conversa.—Andreu Ministre: Idem
un geroqlifich y un logogrifo.—S. Gouilla: Observi que tenim
molta cosa; pero ar s' inquieti que la temporada de banys en-
cara dura.—Sr. Fiscal d' impientas: Vosté sempre 'ns dona sus-
tos: hem rebut las comunicacions referents al Avi y a la Gace-
ta: home, descansi, descansi, que fa molta calor.—J. B. P.
Baisareny: Gracias per la noticia.—C. Benet: La noticia tè poca
importancia.—M. Romagosa: Quan vulga darnos una noticia,
llevis més dejorn.—R. S. cornellá: No t'esim cap inconvenient
en parlar del poble: pero d'inguis noticias d' interés general y
no xi-mes de veinat.—M. Parés: Certas cosas no poden pesar-
se.—J. C. Es tant llarch lo que 'ns envia, que avants de tornar-
li una resposta definitiva, ho hem de meditar.—B. T. Sans:
Compierta la noticia no pot pas darse: hem hagut de buscar
una forma y es la que haurán vi t.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp de Lluís Tasse, fill, Arch del Teatro, 21 y 22.

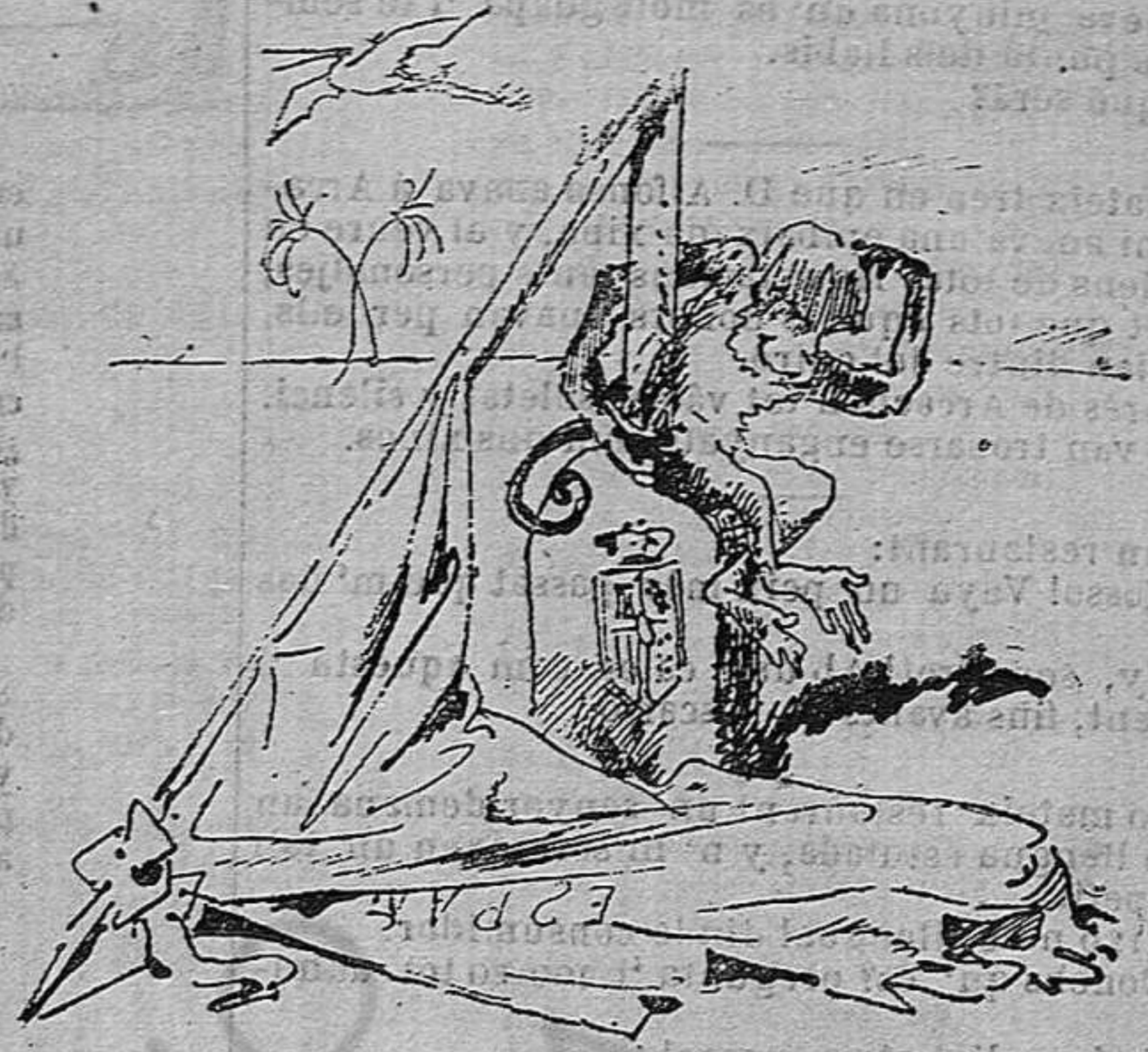
REVISTA POLITICA DEL MES D' AGOST.

—Diu que balla tan rebé que 'l Diari ho porta.

Las fiestas del Ferrol: — ¡Y encare dirán que aquí á España hi ha miseria!

La cuestió de Marruecos: — Vecina, vecina ¿qué ocurre? ¿qué pasa?

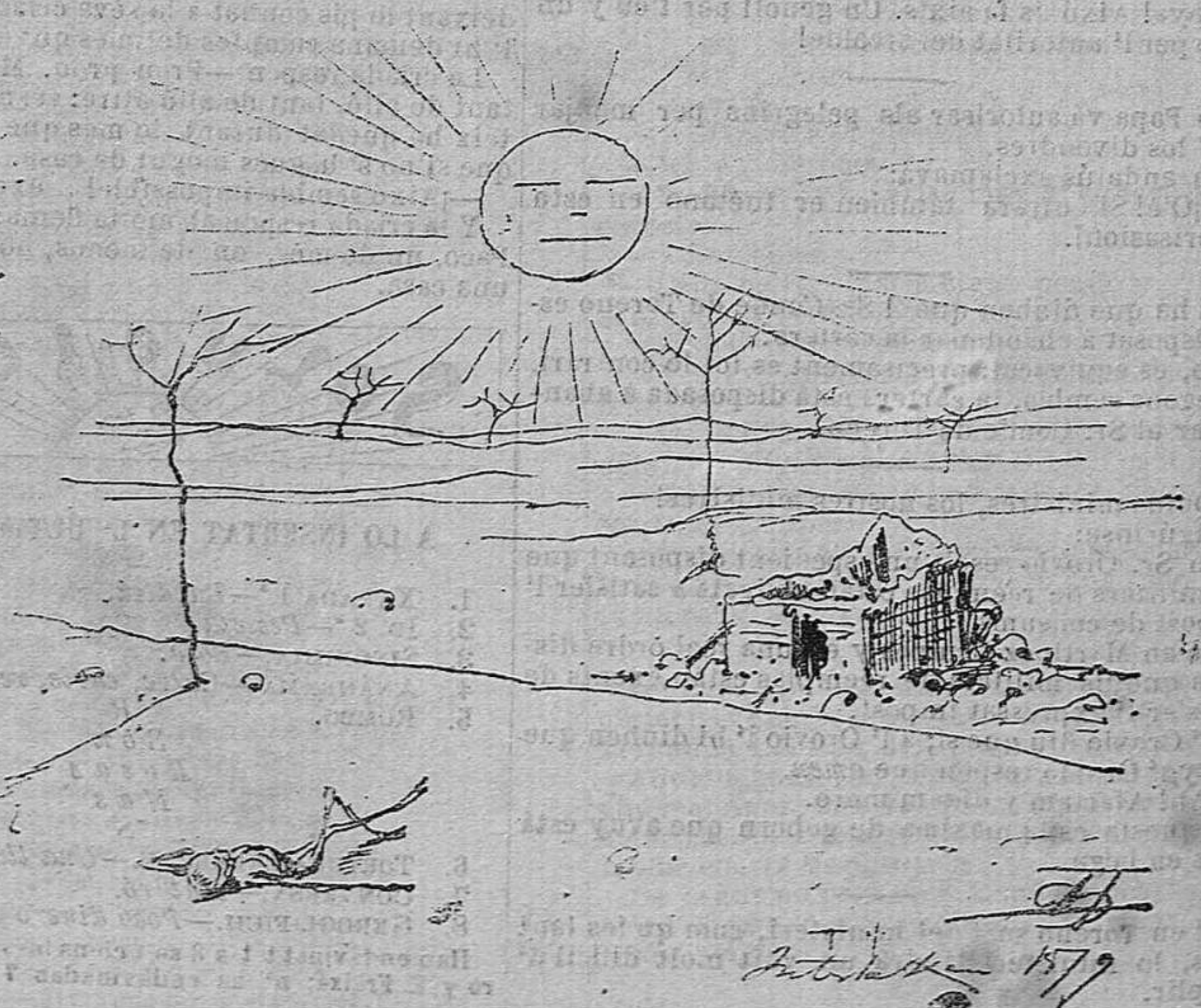
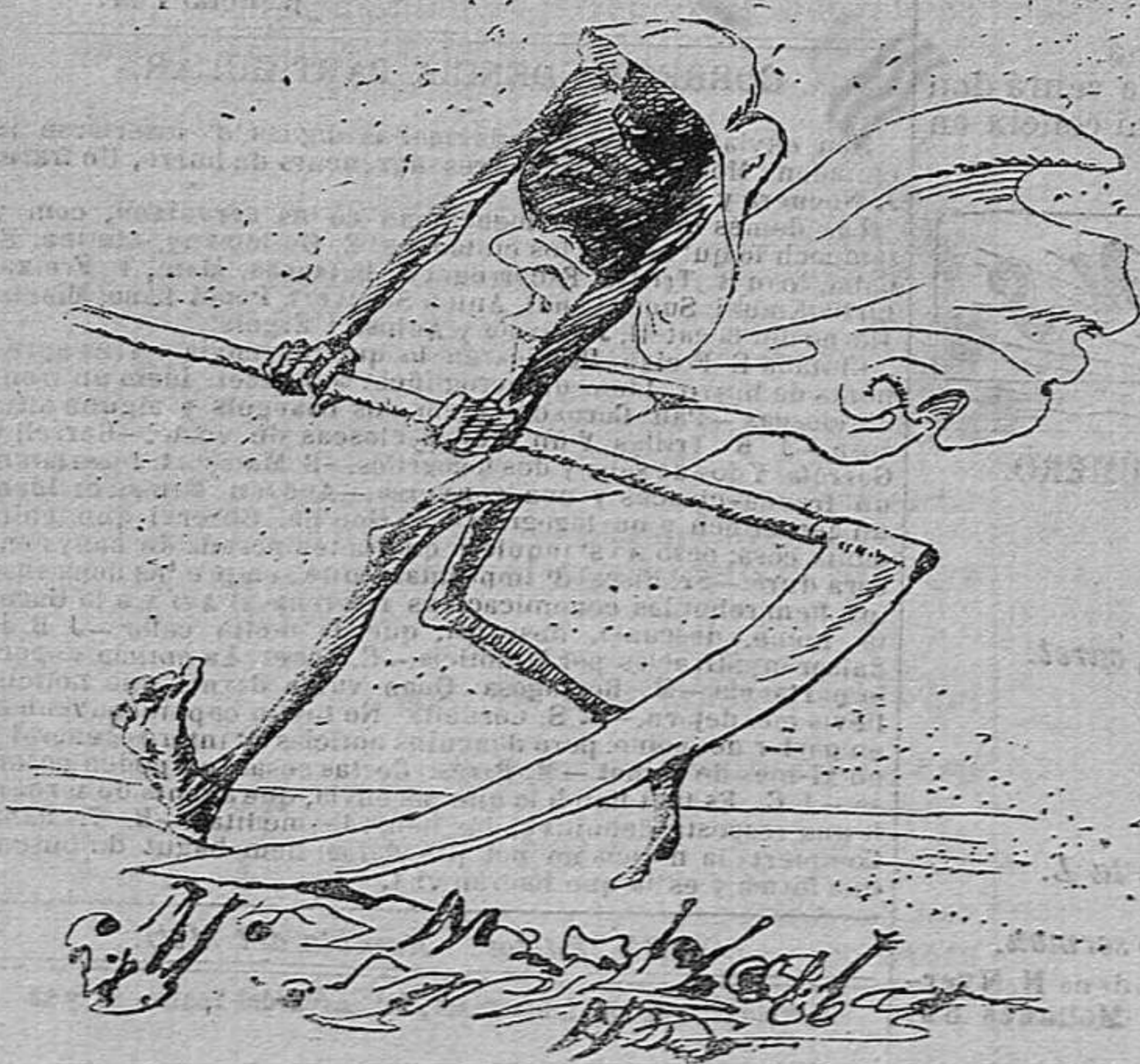
¡Ell anar á Suissa!... Cá barret; los suissos ja 'ls tè á Madrit.

Al Africa minyons. — Cá no: los moros se burlan dels convenis.

Inglaterra á Tànger: Pero aquesta si qu' es amiga dels tractats.

Reyna complerta tranquilitat en tota la Península.
En los ayres. Y en la terra.